

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1219/2021
02.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Влаховић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција – Казнено-поправни завод у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2769/20 од 24.11.2020. године, у седници одржаној 02.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 2769/20 од 24.11.2020. године, тако што се одбија као неоснована жалба тужене и потврђује пресуда Првог основног суда у Београду П1 1215/20 од 13.07.2020. године, а захтев тужиоца за накнаду другостепеног поступка одбија.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 87.175,00 динара.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1215/20 од 13.07.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му на име трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада исплати појединачно одређене месечне износе, са законском затезном каматом почев од датума доспелости, па до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 187.520,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2769/20 од 24.11.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу исплати на име трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада, за период од децембра 2011. године до марта 2015. године, појединачне месечне износе, са законском затезном каматом почев од доспелости сваког месечног износа, па до коначне исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде и одбијен као

неоснован захтев тужиоца да се обавезе тужена да му на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 187.520,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца изјављена у погледу одлуке о трошковима поступка садржаним у ставу другом изреке првостепене пресуде. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име накнаде трошкова другостепеног поступка исплати износ од 18.000,00 динара, док је ставом петим изреке одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примена материјалног права с предлогом да се о истој одлучује и применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

С обзиром да је ревизија тужиоца дозвољена по одредби члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14), то није било потребе да се о истој одлучује као о посебној ревизији.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку и нашао да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене у Казнено-поправном заводу у Београду, на пословима ... у служби ..., са пребивалиштем у ... У утуженом периоду редовно је долазио на посао, а накнада за долазак и одлазак са посла му није исплаћивана.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао туженог да тужиоцу исплати накнаду трошкова превоза у висини цене месечне карте на релацији ... – Београд – ..., за утужен период, за дане у којима је тужилац обављао рад, при чему је висина досуђеног износа утврђена на основу налаза и мишљења вештака финансијске струке, сходно одредби члана 37. Закона о платама државних службеника и намештеника, члана 2. став 1. тачка 1. Уредбе о накнади трошкова и отпремнине државних службеника и намештеника, те члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду, у вези члана 154. став 1. Закона о облигационим односима.

Међутим, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован, са образложењем да тужилац није доказао да се писаним путем обраћао надлежном функционеру захтевом за исплату предметних трошкова, нити је због „ћутања администрације“ покренуо управни спор, па у ситуацији када му није признато право на накнаду трошкова, он не може са успехом тражити исплату по овом основу. Право на накнаду трошкова превоза спада у друга примања за чије остваривање је нужно поштовати поступак прописан правилима 140. до 143. Закона о државним службеницима, а што је тужилац пропустио да учини.

Врховни касациони суд налази да се основано ревизијом тужиоца указује да је побијана одлука донета уз погрешну примену материјалног права.

Наиме, Законом о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“ број 62/06...99/10), чланом 37. прописано је да државни службеник има право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, за време које провео на службеном путу у земљи или иностранству, за смештај и исхрану док ради и борави на терену, на накнаду трошкова који су изазвани привременим или трајањем привременог премештаја на другом месту рада, те да се услови за накнаду трошкова, њихова висина и начин на који се остварују прописују уредбом владе. Надаље, Уредбом о накнади трошкова и отпремнине државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“ број 86/07) чланом 2. ставом 1. прописано је да се држаном службеником и намештенику надокнађују трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада, а чланом 3. да се држаном службенику и намештенику надокнађују трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада у висини цене месечне доплатне карте у градском, приградском, односно међуградском саобраћају.

По оцени Врховног касационог суда, погрешан је закључак другостепеног суда да тужилац нема права на накнаду трошкова превоза, зато што није доказао да се писаним путем обраћао надлежном функционеру захтевом за исплату предметних трошкова, односно због тога што из разлога „ћутања администрације“ није покренуо управни спор. Супротно овом становишту, Врховни касациони суд налази да право на исплату трошкова превоза није условљено ни подношењем захтева, нити доказивањем да је запослени стварно сносио ове трошкове.

Полазећи од чињенице да је право запослених на накнаду трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада засновано непосредно на закону и подзаконском акту, тужена је у обавези да тужиоцу у целини плати ове трошкове. Питање да ли ће руководиоци органа да о том праву одлучују посебним решењем за сваког запосленог појединачно, односно питање на који начин је у административном смислу код послодавца решено подношење захтева ове врсте и одлучивање о њима, није до утицаја на обавезу накнаде трошкова превоза. Имајући у виду да је тужена својим незаконитим радом (неисплаћивањем трошкова превоза у одређеном периоду) тужиоцу проузроковала штету, у обавези је да исту накнаду на основу члана 154. став 1. и 172. став 2. Закона о облигационим односима.

Имајући у виду наведено, на основу члана 416. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке пресуде.

Како је тужилац успео у поступку по ревизији, то му припадају трошкови ревизијског поступка. Тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у укупном износу од 87.175,00 динара, које трошкове обухватају трошкове за састав ревизије изјављене од стране адвоката у износу од 12.000,00 динара на основу тарифног броја 13. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/12), као и трошкове судске таксе за ревизију у износу од 30.070,00 динара и за одлуку по ревизији у износу од 45.105,00 динара, према тарифном броју 1. и 2. таксене тарифе Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ број 28/24...95/18).

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић